

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (2017).

Τήν 11.00 μ.μ. τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 1^{ης}/14^{ης} Ἀπριλίου 2017, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ τελετή τοῦ Ἐπιταφίου, ἥτοι τῆς Θεοσώστου Ταφῆς τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Διά τήν τελετήν ταύτην ἡ Ἀγιοταφίτικῃ Ἀδελφότης μετά τοῦ φιλοξενουμένου αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπου Φινλανδίας κ. Λέοντος, προηγούμενου τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, κατήλθεν εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τῶν κωδῶνων πενθίμως κρουομένων καί διῆλθε διά τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τό Καθολικόν.

Ἐνταῦθα ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «Κύματι θαλάσσης», ἄχρι οὗ «ἔλαβον καιρόν» οἱ Ἱερεῖς παρά τοῦ Πατριάρχου καί ἐνεδύθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερεῖς.

Ἄμα τῇ ἐνδύσει, ἐξελθοῦσα ἡ συνοδεία ὡς συνήθως ἐκ τοῦ Καθολικοῦ, ἐστράφη δεξιὰ πρὸς τό Προσκύνημα «Μῆ μου Ἄπτου» τῶν Φραγκισκανῶν, ἔνθα καί ἀνεπέμφθη δέησις μετ' Ἐκφωνήσεως. Τοῦτο ἔλαβε χώραν εἰς ἕκαστον τῶν ἐν συνεχείᾳ Προσκυνημάτων ἐξωτερικῶς τοῦ Κουβουκλίου ἀπὸ Βορρᾶν πρὸς Νότον, ἥτοι τῶν Κλαπῶν, τοῦ Ἀγίου Λογγίνου, τοῦ Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά Μου ἑαυτοῖς, τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου καί τοῦ Ἀδάμ.

Ἀπὸ τοῦ Προσκυνηματος τούτου ἡ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν. Ἐνταῦθα ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀνεπέμφθη δέησις, ἐγένετο ἡ προσκύνησις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, τῶν Ἀρχιερέων καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφιανοπούλου καί ἐν συνεχείᾳ τέσσαρες Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἐπὶ τῶν χειρῶν καί τῶν ὤμων αὐτῶν τό εἰλητόν τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου, ὅπερ ἦτο ἡντρεπισμένον ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καί κατήλθον ἐναποθέτοντες τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακὸς τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως, ὅτε καί ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὴν σχετικὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς Ἀποκαθηλώσεως καί τοῦ Ἐνταφιασμοῦ τοῦ Κυρίου ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καί Νικοδήμου τοῦ κρυφοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου. Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησεν ἡ λιτανεία τρεῖς περίξ τοῦ Ἀγίου Τάφου, ψαλλόντων ἐν ὅλῃ τῇ Ἀκολουθίᾳ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου, τοῦ κ. Γεωργίου Ἀλβανοῦ καί τῶν βοηθούντων αὐτοῖς.

Ληξάσης τῆς λιτανείας, ἤρξατο ἡ ψαλμωδία τῶν Ἐγκωμίων ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καί τῶν Ἀρχιερέων, τῶν ψαλτῶν καί τοῦ Ἐκκλησιάσματος εἰς τρεῖς Στάσεις:

Α. « Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ...»,

Β. «Ἄξιόν ἐστιν μεγαλύνειν Σέ τόν Ζωοδότην...»,

Γ . «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου...».

Εἰς τό τέλος τῶν τριῶν στάσεων καί πρό τῶν Ἐξαποστειλαρίων ἀπηύθυνε κήρυγμα ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ.

Ἀρίσταρχος, ἔχον ὥς ἔπεται ἑλληνιστί:

Προσκυνῶ τό πάθος, ἀνυμνῶ τήν ταφήν,

Μεγαλύνω

σου τό κράτος, φιλάνθρωπε,

δι' ὧν

λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

(Τροπάριον Α΄

Στάσεως Ἐγκωμίων Ἐπιταφίου).

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, Σεβασμία τῶν ἱεραρχῶν χορεία, Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος, Εὐλαβεῖς ἱερεῖς καί εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Ἄν ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίς τῶν δημιουργημάτων τοῦ θεοῦ καί ἡ κτίσις, ὁ “λίαν καλός” περιβάλλον αὐτόν κόσμος, κατανοοῦνται καί προσλαμβάνονται ὑπό τῶν πιστευόντων ὥς τό ἐν ἀρχῇ θαυμαστόν ἔργον τοῦ θεοῦ, ὥς πολύ θαυμαστότερον προσλαμβάνεται καί βιώνεται ὑπ’ αὐτῶν τό ἐπ’ ἐσχάτων τῶν χρόνων νέον ἔργον τοῦ θεοῦ, ἡ ὁμοίωσις τοῦ θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον, ἥτοι ἡ Ἐνανθρώπησις τοῦ θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό γεγονός τοῦτο προωράθη καί προανηγγέλθη ὑπό τῶν προφητῶν καί εὐηγγελίσθη ὑπό τοῦ ἀγγέλου εἰς τήν Παρθένον Μαριάμ. Ἡ Παρθένος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐνεσάρκωσε καί ἔτεκε κατά σάρκα τόν Μονογενῆ Ὑῖόν καί προαιώνιον καί ἄσαρκον Λόγον τοῦ θεοῦ.

Ὁ σεσαρκωμένος Οὗτος Λόγος τοῦ θεοῦ, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ὁ Ναζωραῖος, ἐπιδημήσας εἰς τήν γῆν, ἔζησεν εἰς Ἰουδαίαν, Γαλιλαίαν καί Σαμάρειαν ἐπὶ Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου καί Ποντίου Πιλάτου. Ἐβαπτίσθη ὑπό Ἰωάννου εἰς τόν Ἰορδάνην. Ἐπέλεξεν ἀποστόλους, τούς δώδεκα. Συνανεστράφη τούς ἀνθρώπους. Τούς “ἐλαχίστους” τούτων ὠνόμασε ἀδελφούς Αὐτοῦ. Ἐθεράπευσε αὐτούς ἀπό τὰς ἀσθενείας αὐτῶν καί ποικιλοτρόπως εὐηργέτησε, νεκρούς ἀνέστησε. Ἐδίδαξε τόν τέλειον νόμον τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης. Ἐν τῇ μιᾷ ὑποστάσει Αὐτοῦ ἦτο ἐν δύο φύσεσι τέλειος θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Προσωκειώθη ὅλα τὰ ἀδιάβλητα ἀνθρώπινα πάθη, ἔτι καί τόν θάνατον καί δὴ τοῦ σταυροῦ. Ἐκουσίως ἔθεσε τήν ψυχὴν Αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν κατὰ τήν ἐντολὴν τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ (Ἰωάν. 10, 17). Ἰνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐθελουσίως ἐδέχθη, “κατεδέξατο” τόν θάνατον, εἰς τόν ὁποῖον αὐτοβούλως καί κακοβούλως κατεδίκασαν Αὐτόν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ “ὅποιοι ἠγάπησαν τό σκότος μᾶλλον ἢ τό φῶς, τό ὁποῖον ἦτο Ἐκεῖνος (Ἰωάν. 3, 19). Ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἰς τό πρόσωπον Αὐτοῦ εἶδον οὐχί τόν ἐλευθερωτὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἀλλὰ τόν παραβάτην τοῦ νόμου.

Ὑπῆρξαν ὅμως καί οἱ ἄνθρωποι, “ἡ καλὴ γῆ, εἰς τήν ὁποίαν “εἶχε πέσει σπόρος” τῆς διδασκαλίας Αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἰς τό πρόσωπον Αὐτοῦ διέκριναν τό φῶς καί τήν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς. Εἰς τό “λήμμα” τούτων ἀνήκουν αἱ γυναῖκες, αἱ συνακολουθήσασαι Αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, αἱ γενόμεναι αὐτόπται μάρτυρες τῆς σταυρώσεως Αὐτοῦ. Εἰς αὐτούς ἀνήκει καί ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ τολμήσας εἰσελθεῖν πρός τόν Πιλάτον, ὅτε τήν ἐνάτην ὥραν τῆς Παρασκευῆς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησε “τετέλεσται” καί ὥς ἄνθρωπος ἐξέπνευσεν, ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Τότε Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων βουλευτής “ἀνέλαβεν τόν εὐσυμπάθητον θρῆνον,

πῶς σέ κηδεύσω θεέ μου” καί μετά τῶν μυροφόρων γυναικῶν ἔλαχε τό εὐλογημένον ἔργον τῆς ἀποκαθλώσεως τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τοῦ ξύλου καί τῆς θεοσώμου ταφῆς Αὐτοῦ.

Τοῦ τριπτύχου γεγονότος τούτου, τοῦ σταυροῦ δηλονότι, τῆς ἀποκαθλώσεως καί τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄγει τήν μνήμην ἡ Ἐκκλησία σήμερον, ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, ὅτε κέκλικεν ἡ ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καί ἐπιφώσκει τό Μέγα Σάββατον. Ἡ Ἐκκλησία, τό σῶμα Αὐτοῦ τό Ἅγιον, ἄγει τήν μνήμην ταύτην εὐγνωμονοῦσα, διότι ὁ Κύριος ἐξηγόρασεν αὐτήν διά τοῦ τιμίου αἵματος Αὐτοῦ, διότι αὕτη ἀνέβλυσε ἐκ τοῦ αἵματος τῆς λογχευθείσης ἐν τῷ σταυρῷ πλευρᾷς Αὐτοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ψάλλει ἐν πένθει χαροποιῶ, ἀλλά καί ἐν ἐλπίδι, χαρᾷ πεπληρωμένη καί εὐχαριστία βαθεῖα ὅτι ὁ Κύριος αὐτῆς “κατέλυσε διά τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ τόν θάνατον, ἠνέωξε τῷ ληστῇ τόν παράδεισον, τοῦτον αὐθημερόν τοῦ παραδείσου ἠξίωσε.” Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει εἰς τόν κόσμον ὅτι τοῦ μυστηρίου τούτου τῆς διά τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ σωτηρίας κατέστησε ὁ Κύριος μετόχους καί τούς κεκοιμημένους, τούς ἀπ’ αἰώνων δεσμίους τοῦ διαβόλου, τούς λόγῳ ἁμαρτιῶν πολλῶν, ἐν τῇ φθορᾷ τοῦ θανάτου κειμένους. Εἰς τούτους εἶχεν ἐπιτελέσει ἔργον Προδρομικόν ὁ ἀποκεφαλισθείς Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Εἶχε κηρύξει καί τοῖς ἐν Ἰαίδῃ τήν μετάνοιαν. Χάριν τούτων κατήλθεν εἰς τόν Ἰαίδην ὁ Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ψάλλει ὅτι διά τῆς εἰς Ἰαίδου καθόδου Αὐτοῦ ὁ Χριστός τούς “τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησε” καί ἀντί τῶν βασάνων τοῦ Ἰαίδου, ἐδωρήσατο αὐτοῖς τό “ εἶναι μετ’ Αὐτοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ,” τήν μετ’ Αὐτοῦ αἰώνιον ζωήν.

Ἡ δωρεά αὕτη τῆς ὁλοκληρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι τῆς κοινωνίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ συνεῖναι μετ’ Αὐτοῦ ἐν ζωῇ καί ἐν θανάτῳ, εἶναι καρπός “τῆς ἀσθενείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.” Ὁ Χριστός “ ἔζησεν ἐκ δυνάμεως Θεοῦ,” ἐπειδὴ ἐδέχθη ἐκουσίως τά πάθη, τούς κολαφισμούς, τούς ἐμπαιγμούς, τόν ἀκάνθινον στέφανον, τόν σταυρόν, τήν λόγχην, τόν θάνατον. Δι’ ὅλων τούτων χάριν ἡμῶν ὁ Κύριος εἰσῆλθεν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ. “ Ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ.” Ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ σταυρός Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπιλογή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ διά τόν ἄνθρωπον χωρίς τοῦτο νά ἀναιρῇ τήν εὐθύνην τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἐνηνθρώπησε, διά νά σταυρωθῇ καί ὁ Χριστός ἀνέστη, ἐπειδὴ ἐσταυρώθη. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ βασιλεύς τῆς δόξης ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Διά τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἦλθε χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Τό μυστήριον τοῦτο προσοικειοῦται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δεχομένη νά συμπάσχη μετ’ Αὐτοῦ. Εἰς αὐτήν “ἐχαρίσθη οὐχί μόνον τό εἰς Χριστόν πιστεύειν ἀλλά καί τό ὑπέρ Χριστοῦ πάσχειν.” (Φιλιπ.1, 29) Ἡ Ἐκκλησία συμπάσχει μετὰ τοῦ Χριστοῦ, “συσταυρουμένη μετ’ Αὐτοῦ,” καθαίρουσα ἐαυτήν ἀπό παθῶν φθοροποιῶν, νεκρουμένη δι’ Αὐτόν, “συνθαπτομένη μετ’ Αὐτοῦ ἐν τῷ θανάτῳ Αὐτοῦ,” ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, ἐν τῷ βαπτίσματι.” “ Ἡ Ἐκκλησία ἀσθενοῦσα ἐν Χριστῷ, ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς αὐτήν (Β΄ Κορ. 13, 4) καί διαιωνίζει τό ζωοποιόν καί σωστικόν ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν κόσμον, κηρύττει Αὐτόν ὡς τό πλήρωμα τῆς ζωῆς καί τῆς τελειότητος τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί συγγνώμης. Ἐκπληροῦσα τήν ἀποστολήν αὐτῆς ταύτην, συνδοξάζεται μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ εὐλογηθεῖσα νά διακονῇ τό ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἰς τούς τόπους, εἰς τούς ὁποίους Οὗτος ἔζησεν ὡς Θεάνθρωπος καί δὴ εἰς τόν κενόν, ὄλβιον καί ζωοδόχον τοῦτον τάφον, εἰς τόν ὁποῖον “ὑπνωσε σαρκί ὡς θνητός,” τιμῶσα τό πάθος, τήν ταφήν καί τήν ἀνάστασιν Αὐτοῦ, διεφύλαξε τοῦτον διά τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων,

συνετήρησε δέ καί άνεστήλωσε προσφάτως τό άνεγερθέν ύπό τοῦ Κομνηνοῦ Ἱερόν Κουβούκλιον, τό “Κτήμα τοῦτο καί άφίερωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμαίων” τῇ τεχνικῇ μελέτῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, πρωτοβουλία τοῦ Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καί Προεξάρχοντος τῆς πανηγύρεως Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου, πρὸς ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἔθνους τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμαίων καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Παναγίου καί ζωοδόχου Τάφου, ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν εὐχεται εἰς τούς τιμῶντας αὐτήν διά τῆς παρουσίας αὐτῶν Ὁρθοδόξους προσκυνητάς ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἔθνῶν τήν ὑπομονήν τοῦ σαρκί σταυρωθέντος, τήν δύναμιν τοῦ σαρκί ὑπνώττοντος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καί τήν χαράν, τήν εἰρήνην καί τήν άγαλλίασιν τῆς ἐπιφωσκούσης ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Ἦκολούθησαν τά Εὐλογητάρια, οἱ Αἵνοι καί ἡ Δοξολογία, ἐν ᾧ προσεκύνησαν εἰς τόν Ἅγιον Τάφον ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς.

Τῆς Δοξολογίας ληξάσης ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀπέλυσε τήν τελετήν εἰς τό Καθολικόν καί ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον ἀναμένουσα τήν τελετήν τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/jIyiVxQEHdg>

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]